

Jesu Kristi uppenbarelse – nummer arton

Fädernas synder

Jeff Pippenger

2023-11-19

År 1856 identifierades den tidigare filadelfiska milleritiska adventismen av James och Ellen White som laodiceisk. James White började därefter genom Review and Herald främja Laodiceas budskap för rörelsen. I samma publikation, under samma år, framlades också ökat ljus beträffande de ”sju tiderna” i Tredje Moseboken 26 i en serie om åtta artiklar av Hiram Edson, vilken makarna White hyste så hög aktning för att de uppkallade sin förstfödde son efter honom. Serien avslutades med löftet att den skulle fullbordas i framtiden, men den återkom aldrig mer. Vid övergångspunkten för den första ängelns rörelse, från Filadelfia till Laodicea, snavade rörelsen över de ”sju tiderna” i Tredje Moseboken 26, vilka representerade själva den första ’tidsprofetian’ som Guds änglar hade lett William Miller att urskilja och förkunna.

De ”sju tiderna” var huvudhornstenen i den milleritiska templets grund. Varje profetisk förebild av en helig grund är en förebild av Kristus, ty ingen annan grund kan läggas än Kristus.

Ty ingen kan lägga en annan grund än den som är lagd, vilken är Jesus Kristus. 1 Korinthierbrevet 3:11.

Kristus är inte endast grunden; han är också den grundsten som byggarna förkastade och sedan snavade över. Han är den sten som till sist blir hornstenen. I den milleritiska historien var ”de sju tiderna” symbolen för denna hornsten.

Kristus stadfäste förbundet med många under en vecka. Strukturen i profetian om ”sju tider” över Israels norra rike (som Hiram Edson hade identifierat i de åtta ofullbordade artiklarna) återgav den identiska strukturen i den profetiska vecka under vilken Kristus stadfäste förbundet, i uppfyllelse av Daniel kapitel nio, vers tjugosju. Den vecka då Kristus samlade Israel är identisk till sin struktur med den vecka då Kristus skingrade Israel. Det forntida Israels skingring var två tusen fem hundra tjugio år, och det andliga Israels samlande var två tusen fem hundra tjugio dagar. Han samlade Israel för att stadfästa förbundet, och Han skingrade Israel på grund av tvisten om sitt förbund. Att identifiera ”sju tider” som grundstenen i det milleritiska templet står i fullkomlig överensstämmelse med att identifiera Kristus som grundstenen. Att förkasta den stenen är att förkasta Kristus.

När Kristus år 1856, för allra första gången i den kristna historien, stod och klappade på Laodiceas dörr, sökte Han åstadkomma en ökning av kunskap beträffande den stötesten som byggmästarna stod i begrepp att förkasta. Sju år senare, eller om man så vill, två tusen femhundra tjugio symboliska dagar senare, stängde det laodiceiska adventismen dörren. Sorgligt nog vägrade adventismen att se kunskapens tillväxt. En sten som man snavar över är en sten som man inte ser, men den finns fortfarande där.

Mitt folk går under av brist på kunskap. Eftersom du har förkastat kunskapen, skall också jag förkasta dig, så att du inte längre skall vara präst åt mig. Eftersom du har glömt din Guds lag, skall också jag glömma dina barn. Hosea 4:6.

Förbannelsen om de ”sju tiderna” över Juda, det södra riket, började år 677 f.Kr. och slutade den 22 oktober 1844, tillsammans med de tvåtusentrehundra åren i Daniel kapitel åtta, vers fjorton. De ”sju tiderna” utgör en del av just den profetia som har identifierats som adventrörelsens ”grundval och centrala pelare”. Adventismens grundval och centrala pelare uppfylldes vid exakt samma tid som flera andra profetior. De ”sju tiderna”, de tvåtusentrehundra dagarna, Malaki kapitel tre, Daniel kapitel sju, vers tretton, och liknelsen i Matteus tjugofem om de tio jungfrurna uppfylldes alla den 22 oktober 1844. Datumet den 22 oktober 1844 är adventrörelsens grundläggande datum, och i samband med detta datum var det endast ett enda bud som identifierades.

Och ängeln, som jag såg stå på havet och på jorden, lyfte upp sin hand mot himlen och svor vid honom som lever i evigheters evighet, som har skapat himlen och det som är däri, och jorden och det som är därpå, och havet och det som är däri, att tiden inte längre skulle vara. Uppenbarelseboken 10:5, 6.

Syster White identifierar ängeln i Uppenbarelsebokens tionde kapitel, som stod på jorden och havet, som Jesus Kristus.

”Den mäktige ängel som undervisade Johannes var ingen mindre person än Jesus Kristus. Att sätta sin högra fot på havet och sin vänstra på det torra landet visar den roll som Han verkar i den stora stridens avslutande scener med Satan. Denna ställning betecknar Hans högsta makt och myndighet över hela jorden.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volym 7, 971.

Kristus intog ställningen att stå på havet och på jorden för att representera sin högsta myndighet. Därefter lyfte han upp sin hand och befälde att ”tiden inte längre skulle vara”. Kristus var i färd med att ingå förbund med milleriterna, och han gav dem ett bud, liksom han gav Abraham när han ingick förbund med honom. Han befälde Abraham att omskära gossebarnen. När han i Moses historia ingick förbund med ett utvalt folk, gav han många bud, och bland dessa bud ingick föreskriften att endast prästerna fick röra vid arken. Han lyfte sin hand och svor den 22 oktober 1844 att profetisk tid inte längre skulle införlivas i de bibliska profetiorna. Jesus hade behandlat ämnet ”tider och stunder” när han for upp till himlen i ett moln av änglar och därigenom förebildade de två vittnenas himmelfärd såsom fänikan. Vad han då befälde gällde ”tider och stunder”.

När de nu hade kommit tillsammans, frågade de honom och sade: Herre, är tiden nu inne då du åter skall upprätta riket åt Israel? Och han sade till dem: Det tillkommer inte er att känna tider eller stunder, som Fadern i sin egen makt har fastställt. Men när den helige Ande kommer över er, skall ni få kraft och vara mina vittnen både i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och ända till jordens yttersta gräns. Apostlagärningarna 1:6–8.

Jesus sade inte att det inte finns några tider och stunder, ty genom Salomo hade han bekräftat att det finns ”tider och stunder”.

Allting har sin tid, och varje förehavande under himlen har sin stund: Predikaren 3:1.

Det finns ”tider och stunder” i den bibliska berättelsen som utgör vittnesbörd om Palmoni, den ”Underbare Talräknaren”, men från och med den 22 oktober 1844 har Guds folk fått befallning att aldrig mer framföra ett profetiskt budskap som är upphängt på tid. Jesu råd till lärjungarna strax innan han for upp representerar historien strax innan hans renade folk upphöjs som ett baner i Uppenbarelseboken kapitel elva, och det överensstämmer med den befallning han gav den 22 oktober 1844. På adventismens grundläggande datum befallde Kristus att det inte längre skulle finnas några profetiska budskap grundade på tid, och vid sin himmelfärd, som förebildade de två vittnenas himmelfärd i Uppenbarelseboken elva, upprepade han den befallningen.

”Må alla våra bröder och systrar vara på sin vakt mot var och en som skulle fastställa en tid då Herren skall uppfylla sitt ord beträffande sin ankomst, eller beträffande något annat löfte som Han har gett av särskild betydelse. ’Det tillkommer inte er att veta tider eller stunder, som Fadern har lagt i sin egen makt.’ Falska lärare kan synas vara mycket nitälskande för Guds verk och kan använda medel för att föra fram sina teorier inför världen och församlingen; men eftersom de blandar villfarelse med sanning är deras budskap ett bedrägeri och kommer att leda själar in på falska vägar. De skall bemötas och motsättas, inte därför att de är onda människor, utan därför att de är falskhetens lärare och söker sätta sanningens sigill på falskheten.” Testimonies to Ministers, 55.

Syster White var tydlig med att vi aldrig kommer att ha ett tidsbudskap som identifierar någonting av särskild betydelse, inte enbart hans andra ankomst. Tidsprofetian, som var temat för den milleritiska rörelsen, upphörde den 22 oktober 1844, och det enda bud som var förbundet med detta grundläggande datum var att tid aldrig mer skulle användas i framställningen av Guds budskap.

Vid den första ängelns begynnande rörelse, just i övergången från Filadelfia till Laodicea, gavs ökat ljus över den milleritiska rörelsens grundläggande sanning. Sju år senare, eller två tusen fem hundra tjugo symboliska dagar senare, eller en ”öken” senare, år 1863, förkastades ”de sju tidernas” grundsten av byggarna.

I den avslutande rörelsen under den tredje ängeln, just i övergångsögonblicket från Laodicea till Filadelfia, ges ett prov som innefattar en bekännelse av fädernas synder. Prövningen av grunden för fäderna var de ”sju tiderna”, vilka var deras grundsten. Skulle den avslutande rörelsen åsidosätta det enda bud som är förbundet med grundläggningsdatumet, såsom deras fäder åsidosatte sin grundsten?

Ja. De gjorde sannerligen just detta. De upprepade sina fäders synder.

Deras fäder syndade inte vid grunddatumet, ty bland annat var de fortfarande filadelfier vid det grundläggande datumet. Deras fäder misslyckades i sitt grundläggande prov när de förvandlades till Laodicea och förkastade de ”sju tiderna” tillsammans med dess tilltagande ljus.

Deras grundläggande misslyckande år 1863 föregicks av sju år då Kristus knackade på dörren till deras laodiceiska hjärtan. Sju år är symboliskt för de ”sju tiderna” och för ”öknen”. Efter ”öknen”

från 1856 till 1863 misslyckades de i sitt grundläggande prov.

I den första besvikelsen i den tredje ängelns rörelse syndade Guds folk genom att förkasta det enda bud som var direkt förbundet med det grundläggande datumet. De valde att införliva tidsförutsägelse i det profetiska budskapet, fastän de visste bättre. Därigenom upprepade de Moses synd, då han försummade att omskära sin son, och Ussas synd, då han rörde vid arken, något han visste att det var förbjudet för honom att göra. Den tredje ängelns rörelse gjorde det som de visste inte var rätt! Om någon önskar måla över detta faktum, må han då använda resten av färgburken till att övertäcka sanningen att både Moses och Ussa syndade och gav uttryck åt uppror mot Guds vilja, när de förebildade den första besvikelsen i den allra sista av alla reformlinjerna — den reformlinje som varje reformlinje pekade fram emot. Framställningarna av den första besvikelsen i reformlinjerna bär Alfas och Omegas signatur, och berättelsen däri är till gagn för Guds folk, även om Guds folk vägrar att låta sig gagnas därav.

Den första ängelns rörelse gavs en tidsperiod om sju år, vilket är en symbol för öknen under de ”sju tiderna”, för att ta emot Laodiceabudskapet tillsammans med ljuset om de ”sju tiderna”.

Förbannelsen av de ”sju tiderna” är förbannelsen att spys ut ur Herrens mun. År 1863 upprepade de arbetet med att återuppbygga Jeriko, ett verk som bar en ”förbannelse”. De sju åren från 1856 till 1863 är en miniatyrbild av upproret hos fäderna till det forntida Israels synd, vilken drog över dem förbannelsen av de ”sju tiderna”. Det moderna Israel upprepade sina fäders synder år 1863.

Den tredje ängelns rörelse bestod inte provet vid den första besvikelsen, lika säkert som Mose och Ussa inte gjorde det. De blev då slagna på gatorna under en ”öken”-period av tre och en halv dag. De formas nu till kroppar genom Hjälparens ljud. Hjälparens ljud ges genom ”rösten” i öknen, och de ställs nu inför provet, inte om fastställande av tid, utan om de ”sju tiderna”. De har redan misslyckats med provet om fastställande av tid.

De prövas inte i fråga om huruvida de tror att de ”sju tiderna” är en giltig sanning, ty de har tidigare avlagt vittnesbörd om att de godtar de ”sju tiderna” som en giltig profetia. De har bekant att de tror på profetian om två tusen fem hundra tjugo år av förskingring. Men de kan vara omedvetna om att det finns ett nytt provande ljus angående de ”sju tiderna”. De står där deras fäder stod år 1856. Det nya ljuset är att de tre och en halv dagarna i Uppenbarelseboken elva inte endast identifierar Franska revolutionen, utan att det nu är en verklighet i den närvarande sanningen.

Är uppenbarandet av den dolda historien om de sju tordönen och öppnandet av det sjunde sigillet faktiskt två vittnen som identifierar att Jesu Kristi uppenbarelse nu håller på att förseglas upp? Om så är fallet, är det då faktiskt sant att hela Uppenbarelseboken talar om de sista dagarna? Om det är sant, representerar då de tre och en halv dagarna dröjsmålstiden i liknelsen om jungfrurna? Om så är fallet, representerar då botemedlet med de ”sju tiderna” faktiskt ett bud som måste uppfyllas av dem som deltog i Nashville-förutsägelsen den 18 juli 2020?

Oj! Här finns en prövning för dig! Måste de som vaknar upp och inser att de befinner sig i dröjsmålstiden faktiskt omvända sig från sina synder och sina fäders synder vid slutet av de tre och en halv dagarna? Var det verkligen en synd att åsidosätta befallningen att inte använda tid i en förutsägelse?

Till dem som intog ståndpunkten att den felaktiga förutsägelsen om Nashville på något sätt var Guds avsedda syfte, och som därefter har försökt upprätthålla detta påstående, vill jag tillägga ytterligare en iakttagelse, utöver synden att använda tid i Guds profetior. Det som skedde med den falska förutsägelsen om Nashville var inte endast ett uttryck för uppror mot Kristi befallning år 1844, det var en handling som sade dem utanför adventismen att de förutsägelser som återfinns i Profetians Ande är felaktiga. Det var en smälek över Profetians Andes skrifter. Det utgör bevis för dem i världen att Ellen Whites skrifter är lika betydelsefulla som Joseph Smiths eller Nostradamus skrifter. Ellen Whites dyrbara ord förvanskades genom vårt upprors usla ord. Det var inte endast ett uppror mot Kristus, som är Guds Ord, det var samtidigt ett uppror mot Profetians Ande. Johannes blev förföljd på den ö som kallas Patmos, inte därför att han satte sin mänskliga mening över Bibeln och Profetians Ande, utan därför att han lydde dessa två vittnen.

Jag, Johannes, som också är er broder och meddelaktig i bedrävelsen och i Jesu Kristi rike och tålmod, var på den ö som kallas Patmos, för Guds ords skull och för Jesu Kristi vittnesbörds skull. Uppenbarelseboken 1:9.

Vi upprepade vår fader Moses synder vid vår första besvikelse, och vi behöver bekänna detta. Vi behöver bekänna detta, ty vi befinner oss nu vid 1856. Det finns nu nytt ljus om de "sju tiderna", alldeles som det gjorde då. Vi befinner oss nu vid övergången från Laodicea till Filadelfia, såsom begynnelseörelsen befann sig vid övergången från Filadelfia till Laodicea år 1856. År 1856 upphörde våra fäder med publiceringen av den tilltagande kunskapen om de "sju tiderna". Vi kanske inte kan stoppa publiceringen av det ljuset, men vi kan sannerligen stänga våra hjärtans dörrar för detta ljus. Vi kan låsas, såsom de ursprungliga sjundedagsadventistiska byggmästarna gjorde, att stenen i själva verket inte fanns där, och fortsätta att snava över den. Vårt problem är att vi inte har mer än ett århundrade på oss att sticka huvudet i sanden, ty domarna har redan börjat.

Om vi tillåter Alfa och Omega att undervisa oss utifrån principen att slutet på en sak åskådliggörs av början på en sak, kan vi lätt se att Alfa och Omega visar att förutsägelsen om Nashville förebildades av våra fäder. När vi erkänner denna sanning kommer vi sedan att ställas inför verkligheten att varje försök sedan förutsägelsen att frambringa någon form av mänsklig logik för att rättfärdiga den misslyckade förutsägelsen inte har varit något annat än ett fikonlöv. Då kommer vi att se att Gud inte har vandrat med oss medan vi har befunnit oss i fiendens land. Han har varit där, men endast i den meningen att Han har knackat på hjärtats dörrar och sökt inträde. Om mänsklig logiks fikonlöv avlägsnas, då kan vi också se att förnekelsen, eller den bristfälliga mänskliga logik som vi har använt för att rättfärdiga Nashville-förutsägelsen, är bevis för att vi har vandrat i strid med Kristus.

År 1856 förvandlades den filadelfiska adventismen till Laodicea, och de visste det. Herren bekräftade det genom profetissans och hennes makes ord. Där Kristus stod vid dörrarna till dessa laodiceiska hjärtan, erbjöd han sig att komma in och hålla måltid med dem. Den föda som han hade med sig att äta var grundstenen för de "sju tiderna". De vägrade.

År 2023 övergår den sista rörelsen nu från Laodicea till Filadelfia, ty den åttonde församlingen är av de sju församlingarna. Herren Alfa och Omega har bekräftat detta genom sitt ord av "sanning".

Kristus står nu vid dörren till dessa nyligen döda, torra ben och erbjuder sig att komma in och hålla måltid med dem, och den måltid han önskar dela med dem är identisk med den måltid han försökte dela med deras fäder år 1856. Det är inte endast doktrinen om de ”sju tiderna” i dess tekniska beståndsdelar, såsom det var för deras fäder år 1856. Nej, det är det bittra botemedlet av de ”sju tiderna”, och botemedlet kräver den typ av ödmjukhet som ofta är svår att svälja.

HERRENS ord kom på nytt till mig; han sade: Du människobarn, säg till fursten i Tyrus: Så säger Herren Gud: Eftersom ditt hjärta har blivit högmodigt och du har sagt: Jag är en gud, jag sitter på Guds tron mitt i haven, fastän du är en människa och inte Gud, och ändå sätter ditt hjärta såsom Guds hjärta. Se, du är visare än Daniel; ingen hemlighet är dold för dig. Hesekiel 28:1–3.

Kanske är vi som deltog i förutsägelsen om Nashville visare än Daniel?

I hans regerings första år förstod jag, Daniel, av böckerna antalet av de år om vilka Herrens ord hade kommit till profeten Jeremia, att han skulle fullborda sjuttio år över Jerusalems ödeläggelser. Och jag vände mitt ansikte till Herren Gud för att söka honom med bön och åkallan, under fasta, i säck och aska. Och jag bad till Herren min Gud och bekände och sade: O Herre, du store och fruktansvärde Gud, som håller förbundet och bevarar nåden mot dem som älskar honom och mot dem som håller hans bud; vi har syndat och gjort missgärning och handlat ogudaktigt och gjort uppror, i det att vi har vikit av från dina bud och från dina domar. Inte heller har vi lyssnat till dina tjänare profeterna, som talade i ditt namn till våra kungar, våra furstar och våra fäder och till allt folket i landet. O Herre, rättfärdigheten tillhör dig, men oss tillhör blygsel i ansiktet, såsom det är denna dag, Juda män och Jerusalems invånare och hela Israel, både dem som är nära och dem som är långt borta, i alla de länder dit du har fördrivit dem, för deras trolöshets skull, den som de har visat mot dig. O Herre, oss tillhör blygsel i ansiktet, våra kungar, våra furstar och våra fäder, därför att vi har syndat mot dig. Herren vår Gud tillhör barmhärtigheten och förlåtelsen, fastän vi har gjort uppror mot honom. Inte heller har vi varit lydiga Herrens, vår Guds, röst, så att vi vandrade efter hans lagar, som han satte fram för oss genom sina tjänare profeterna. Ja, hela Israel har överträtt din lag och vänt sig bort för att inte lyda din röst; därför har förbannelsen utgjutits över oss, liksom den ed som är skriven i Mose, Guds tjänares, lag, eftersom vi har syndat mot honom. Och han har fullbordat sina ord, som han talade mot oss och mot våra domare som dömde oss, genom att låta en stor olycka komma över oss; ty under hela himlen har inget skett sådant som det som har skett med Jerusalem.

Såsom det är skrivet i Moses lag har all denna olycka kommit över oss; ändå bad vi inte till Herren, vår Gud, så att vi skulle omvända oss från våra missgärningar och ge akt på din sanning. Därför har Herren vakat över olyckan och låtit den komma över oss; ty Herren, vår Gud, är rättfärdig i alla sina gärningar som han gör, men vi lydde inte hans röst. Och nu, Herre, vår Gud, du som förde ditt folk ut ur Egyptens land med stark hand och vann dig ett namn, såsom det är i denna dag: vi har syndat, vi har handlat ogudaktigt. Herre, efter all din rättfärdighet beder jag dig: låt din vrede och din harm vända sig bort från din stad Jerusalem, ditt heliga berg; ty för våra synders skull och för våra fäders missgärningars skull har Jerusalem och ditt folk blivit till smälek för alla dem som bor omkring oss. Hör nu därför, vår

Gud, din tjänares bön och hans åkallan, och låt ditt ansikte lysa över din helgedom, som ligger öde, för Herrens skull. Min Gud, böj ditt öra och hör; öppna dina ögon och se vår ödeläggelse och staden som är uppkallad efter ditt namn; ty vi frambär inte våra böner inför dig på grund av vår egen rättfärdighet, utan på grund av din stora barmhärtighet. Herre, hör; Herre, förlåt; Herre, lyssna och handla; dröj inte, för din egen skull, min Gud; ty din stad och ditt folk är uppkallade efter ditt namn. Medan jag ännu talade och bad och bekände min synd och mitt folk Israels synd och frambar min bön inför Herren, min Gud, för min Guds heliga berg, ja, medan jag ännu talade i bön, kom mannen Gabriel, som jag hade sett i synen i början, hastigt flygande och rörde vid mig vid tiden för aftonoffret. Och han undervisade mig och talade med mig och sade: Daniel, nu har jag gått ut för att ge dig insikt och förstånd. Daniel 9:2–22.